

**Παρεμπόδιση ανέγερσης εργαστηρίου. Επιχείρημα δουλείας
«μή ύψούν». Παραίτηση από ποινική δίωξη.
Αποζημίωση παθόντος**

Ἀπόφασις Πολιτική

Ἀριθ. 8

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀναγνοῦν τὴν πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς 19 Ἀπριλίου 1830 ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Δ. Μπαλάση, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἔχων ὁσπιτότοπον εἰς τὸ μέρος λεγόμενον Μανούσενας καὶ ἐπιχειρισθεὶς κατὰ τὸ 1829 τὴν α' Ἰουλίου νὰ ἐπισκευάσῃ αὐτὸν ἐργαστήριον, ἐμποδίσθη παρὰ τοῦ Γεωργίου Παπάζογλου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἔχων καὶ οὗτος ἕτερον ὁσπιτότοπον ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ῥηθέντος ὁσπιτοτόπου τὸν ὁποῖον διακεχωρίζει δρόμος, ἤθελε τοῦ βλάβῃ τὴν θέαν καὶ ὅτι μολλονότι παρῶν-σιάσθησαν πρὸς τὸν τότε Δημογέροντα Γεώργιον Αὐλωνίτην, ἐνεργοῦντα καὶ τὰ χρέη τοῦ ἀστυνόμου καὶ εἰρηνοδίκου καὶ μολονότι αὐτὸς διέταξε προφορικῶς νὰ ἐπισκευάσῃ ὁ διαληφθεὶς Γεώργιος Δ. Μπαλάση τὸ ῥηθέν ἐργαστήριόν του ὡς μὴ ἐμποδίζων τινά, ὁ Γεώργιος Παπάζογλου ὁμῶς δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἐκ δευτέρου αὐθαιρέτως τοῦ νὰ ἐπισκευάσῃ αὐτό, ἀπεδίωξεν ἐν τ' αὐτῷ τοὺς ἐργαζομένους ἐν αὐτῷ Μαϊστόρους καὶ κατασκορπίζων τὴν ὕλην τῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἔργου, ἐφόβισεν αὐτὸν τοῦ νὰ μὴν ἐπιχειρισθεῖ τοῦ λοιποῦ τοῦ ἔργου του, δι' ὃ καὶ ἔμεινεν ἄχρι τοῦδε ἀτελὲς τὸ ἔργον του.

Ἀναγνοῦν ἔγγραφον προικοσυμφώνου τῆς 7 Μαρτίου 1825 ἐν Σκύρῳ, ὑπογεγραμμένον Δημήτριος Τζηκούρης Νοτάριος, δι' οὗ ἀποδεικνύεται κύριος τοῦ διαληφθέντος ὁσπιτοτόπου ὁ Γεώργιος Δημητρίου Μπαλάση.

Ἀναγνοῦν ἀπάντησιν τοῦ Γεωργίου Παπάζογλου πρὸς τὸ εἰρηνοδικεῖον τῆς 25 Ἰουνίου 1830 δι' ἧς λέγει ὅτι αὐτὸς ὁσπιτότοπον δὲν ἔχει ὀπισθεν τοῦ ῥηθέντος ὁσπιτοτόπου τοῦ Γ.Δ. Μπαλάση ἀλλὰ ἡ μήτηρ του ἔχει αὐτὸ καὶ ὅτι προσωποποιῶν αὐτὸς τὴν μητέρα του ἠνάξῃ τὸν Γ.Δ. Μπαλάσην διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἐργαστηρίου του, ὁμολογεῖ ὁμῶς ὅτι ἐμπόδισεν αὐτὸν τὸν διαληφθέντα Γ.Δ. Μπαλάσην τοῦ νὰ ἐπισκευάσῃ τὸ ἐργαστήριόν του, πλὴν ἐπιφέρει ὅτι μὴν ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν καταπάτησιν τοῦ δικαίου τῆς μητρὸς του ἐποίησε τοῦτο, ἐμποδίσας δηλαδὴ ἓνα μόνον μαῖστορα, προσεπιφέρων ἔτι ὅτι ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν προφορικὴν διάταξιν τοῦ εἰρηνοδίκου ἐποίησεν αὐτό, ζητῶν δὲ ἀποδείξεις περὶ τῶν ὅσα κατηγορεῖται παρὰ τοῦ ἐνάγοντος αὐτόν, εἶναι ἔτοιμος ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὰς ἀπζημιώσεις αὐτοῦ.

Ἀναγνοῦν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ Γεωργίου Δ. Μπαλάση τῆς 2 Ἰουλίου 1830 δι' ἧς λέγει ὅτι ἄλλον τινά ἐναντίον δὲν ἐγνώρισεν εἰμὴ τὸν Γεώργιον Παπάζογλου καὶ

ὅτι ἐμποδισθεὶς παρ' αὐτοῦ ἠναγκάσθη καὶ παρῶρησιάσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Γεώργιον Αὐλωνίτην, ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιχειρησθῇ ἐκ δευτέρου τὸ οἰκοδόμημά του, τὸν ὅποιον ἔχει μάρτυρα τούτου.

Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ἐπανελθὼν πρὸς αὐτὸν ὁ διαληφθεὶς Γεώργιος Παπάζογλου ὕβρισεν αὐτόν, κρημνίζων μέρος τῆς οἰκοδομῆς ἀποδιώξας τοὺς μαϊστόρους καὶ τ.λ.π. ἔχει μάρτυρα τὸν πρωτομαῖστορα Δημήτριον Ἑλένης, τοῦ ὅτι δὲ ἐδάρθη παρ' αὐτοῦ φέρει μάρτυρας τὸν πρῶτον Δημογέροντα Δημήτριον Μισηρολὴν καὶ Σταμάτιον Μαρουδίου.

Ἀπαιτῶν δὲ τὰς ἀποζημιώσεις του μόνον, συγχωρεῖ πρὸς τὸν ἐναγόμενον παρ' αὐτοῦ τὸ περὶ ὕβρεων καὶ δαρμοῦ ἔγκλημά του.

Ἀναγνοῦν τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ἑνορκον ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Αὐλωνίτου τῆς τετάρτης Ἰουλίου 1830 ἐν ἣ ὁμολογεῖ ὅτι ὡς Ἀστυνόμος ἔδωκε τὴν ἄδειαν πρὸς τὸν Γεώργιον Δ. Μπαλάση νὰ κτίσῃ τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ὅτι ὁ Γεώργιος Παπάζογλου χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν ὑπῆγε καὶ ἐμπόδισε τὸν διαληφθέντα Γ.Δ. Μπαλάση ἀπὸ τοῦ νὰ κτίζῃ. Τοῦ ὅτι δὲ (ὡς λέγει ὁ Γεώργιος Δ. Μπαλάσης) ἔλαβε τὴν ἄδειαν ἐκ δευτέρου παρὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον του, τοῦτο ἄγνοεῖ, διότι ἀσθενήσας ἔκειτο εἰς τὸν οἶκον του ἄρρωστος, ἐπιφέρει δὲ τοῦ ὅτι ἴσως ἔλαβε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν γραμματέα μόνον Μ. Βαρλαάμ, διότι εἰς τὴν ἀπουσίαν του ἐνήργει αὐτὸς τὰ χρῆμα τοῦ εἰρηνοδίκου.

Ἀναγνοῦν ὡσαύτως ἑνορκον ὁμολόγησιν τοῦ Δημητρίου Ἑλένης τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας καὶ ἔτους, ἐν ἣ ὁμολογεῖ ὅτι ἐργαζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ κτήριον τοῦ Γεωργίου Δ. Μπαλάση ἔφθασεν ὁ Γεώργιος Παπάζογλου ἀπερνῶν ἐκεῖσε καὶ ὕβριζων αὐτόν ἀπεδιώξεν ἀπὸ τοῦ νὰ κτίζῃ κρημνίσας πρὸς τούτοις καὶ μέρος τῆς οἰκοδομῆς, δηλαδὴ μίαν κολόναν ἐνὸς παραθύρου ἀπὸ ποριὰ τὰ ὅποια καὶ ἐτζακίσθησαν καὶ ὅτι αὐτὰ ὅλα ἐποίησεν ὁ διαληφθεὶς μόνος του χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄνθρωπον τῆς ἀστυνομίας.

Ἀναγνοῦν παρομοίως ἑνορκον ὁμολόγησιν τοῦ Δημητρίου Μισηρολῆς καὶ Σταματίου Μαρουδιοῦ, ἐν ἣ ὁ μὲν ὁμολογεῖ ὅτι ἤκουσε νὰ ἐδάρῃ ὁ Γεώργιος Δ. Μπαλάση, πλὴν δὲν ἶδεν ὀφθαλμοφανῶς, τοῦτο δὲ μόνον ἶδεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γ. Παπάζογλου, Τζηκούρης, σηκώσας μίαν βέργαν νὰ κτυπήσῃ τὸν Γ.Δ. Μπαλάσην ἐμποδίσθη παρὰ τοῦ ῥηθέντος αὐταδέλφου του. Ὁ δὲ ὁμολογεῖ ὅτι πόρωθεν καὶ κραυγὰς ἤκουσε μόνον, χωρὶς νὰ ἴδῃ δαρμούς, διότι ἦτον πλῆθος ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀκούσας νὰ προφέρῃ καὶ λέγει ὁ Γεώργιος Δ. Μπαλάσης πρὸς τὸν Γεώργιον Παπάζογλου καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ Τζηκούρην τὸ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν δέρρει, ἤκουσε νὰ ἀπεκρίθῃ πρὸς αὐτόν ὁ διαληφθεὶς Τζηκούρης ὅτι ὄχι μόνον τὸν δέρρει ἀλλὰ καὶ τὸν σκοτώνει καὶ ὅτι ὁ ἀδελφὸς του Γ. Παπάζογλου ὕβρισεν αὐτόν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους.

Ἐπομένως θεωροῦν

1. Ὅτι τὸ ὀσπιτότοπον εἶναι κτῆμα τοῦ Γεωργίου Δημητρίου Μπαλάση.
2. Ὅτι ἂν αὐτὸ κτισθῇ κατώγειον καὶ ἀνώγειον δὲν βλάπτεται ὁ Γεώργιος Παπάζογλου ἀλλ' οὐδὲ ἄλλος τις.
3. Ὅτι τὸ κίνημα τοῦ Γεωργίου Παπάζογλου κατὰ τοῦ Γεωργίου Δ. Μπαλάση πρὸς τῷ ὅτι εἶναι ἄδικον καὶ ἄλογον,

Ἀποφασίζει

1. Ὁ Γεώργιος Δημητρίου Μπαλάσης νὰ κτίσῃ τὸν ιδιόκτητόν του τόπον εἰς κατώγειον καὶ ἀνώγειον κατὰ τὴν σειρὰν καὶ ἀρμοδιότητα τῶν ἄλλων οἰκῶν τῶν εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν κειμένων.
 2. Περί τῶν ζημιῶν αὐτοῦ νὰ ἐκλεχθῶσι παρὰ τῶν δύο διαφερομένων ἀνὰ εἰς διαιτητὴς οἵτινες θέλει ἐκτιμήσωσι τὰς γιγνοθείσας ζημίας.
 3. Διατρεξάσης διαφωνίας παρὰ τῶν δύο διαιτητῶν, ὁ τρίτος θέλει διορίζεται παρὰ τοῦ εἰρηνοδικείου.
 4. Τὸ ποσὸν τῆς ἀποφασισθησομένης ἀποζημιώσεως τοῦ Γεωργίου Δ. Μπαλάση θέλει πληρώσῃ ὁ Γεώργιος Παπάζογλου πρὸς αὐτὸν ἅμα ἢθελε δοθῇ τέλος τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν.
 5. Ὁ αὐτὸς θέλει πληρώσῃ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἀποφάσεως.
- Ἡ ἀπόφασις ἐκκαλεῖται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἐβδόμην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔτους, ἐν Σκύρῳ.

Ὁ εἰρηνοδίκης

Ἄν. Μητάρης

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Γριμανέλης

Υπόμνημα

Ἡ χαρακτηριστική γιὰ τα κοινωνικά ἤθη τῆς εποχῆς, δίκη Παπάζογλου φωτίζει κατὰ κάποιον τρόπο τὴ συμπεριφορὰ τῶν τοπικῶν προυχόντων που με δυσφορία ἐβλεπαν τὰ προνόμιά τους νὰ περιορίζονται μπροστά στὴν ἰσονομία που ευαγγελιζόταν τὸ ἀρτισύστατο κράτος.

Τὰ περιστατικά που τὴν προκάλεσαν περιγράφονται λεπτομερῶς στὸ ἱστορικό τῆς ἀπόφασης ἀλλὰ καὶ σε μιὰ αναφορὰ που ἔχει διασώσει τὸ σκυριανὸ ἀρχεῖο ἐγγράφων³⁶. Σύμφωνα με τὰ στοιχεῖα αὐτά ὁ σκυριανὸς τεχνίτης Γεώργιος Δ. Μπα-

36. Πρόκειται γιὰ ιδιόγραφη ἀπολογία τοῦ Παπάζογλου πρὸς τὸ εἰρηνοδικεῖο

λάσος αποφάσισε να χτίσει εργαστήριο σε οικόπεδο που είχε στην αξιοπρεπή συνοικία «Μανούσενας» στο Χωριό της Σκύρου. Το πιθανότερο είναι ότι στο οικόπεδο αυτό υπήρχε κάποιο ισόγειο κτίσμα επί του οποίου θα χτιζόταν το ανώγειο. Το ανώγειο όμως αυτό θα εμπόδιζε τη θέα ή και θα υποβάθμιζε την κατάσταση των σπιτιών του εκ των προεστών του νησιού Γεωργίου Παπάζογλου, τα οποία βρίσκονταν πίσω από το οικόπεδο χωριζόμενα από τον υπάρχοντα δρόμο. Γι' αυτό ο Παπάζογλου, μόνος του ή με τον αδελφό του, παρεμπόδισαν βιαίως την ανέγερση, διώχνοντας τους μαστόρους και απειλώντας τον Μπαλάσο. Αυτός δε αφού προσέφυγε στην αστυνομία χωρίς αποτέλεσμα, έφερε την υπόθεση ενώπιον του ειρηνοδικείου Σκύρου, το οποίο μόλις τότε είχε αρχίσει να λειτουργεί.

Όπως προκύπτει από την απόφαση, το δικαστήριο μετά την από 19 Απριλίου 1830 αγωγή του Γ.Δ. Μπαλάσου κάλεσε σε απολογία τον εναγόμενο Γεώργιο Παπάζογλου, ο οποίος με την από 25 Ιουνίου 1830 απολογία του ισχυρίσθηκε ότι δικαιολογημένα παρεμπόδισε την ανέγερση έχοντας μάλιστα και σχετική άδεια της αστυνομίας, ζήτησε αποδείξεις για τα καταγγελλόμενα και δεν αρνήθηκε τυχόν οφειλόμενη αποζημίωση³⁷. Της απολογίας αυτής ορισμένα σημεία αντέκρουσε ο Μπαλάσος με νέα αναφορά του της 2 Ιουλίου 1830 με την οποία πρότεινε και μάρτυρες προς απόδειξη των ισχυρισμών του και περιόρισε τις απαιτήσεις του στην αποζημίωση για τις ζημιές που υπέστη, παραιτηθείς από τη δίωξη για την εναντίον του επίθεση (ύβρεις, ξυλοδαρμός, απειλές). Το δικαστήριο σε νέα συνεδρίαση της 4 Ιουλίου 1830 προέβη στην εξέταση ενόρκως των τριών προταθέντων μαρτύρων του ενάγοντος και επιπλέον του πρώην αστυνόμου Σκύρου. Δεν διευκρινίζεται αν ακολούθησε περαιτέρω συζήτηση στο ακροατήριο, δεδομένου ότι το ιστορικό της απόφασης εξαντλείται στην ανάγνωση των δύο αναφορών του ενάγοντα, του προικοσυμφώνου που αποδείκνυε την επί του οικοπέδου ιδιοκτησία του, της απολογίας του εναγόμενου και των τεσσάρων μαρτυρικών καταθέσεων.

Μετά την παραίτηση από την έγκληση για τα ποινικά αδικήματα, το δικαστήριο απέφυγε οποιαδήποτε κρίση για τις κατηγορίες αυτές. Και ως κύριο θέμα απέ-

Σκύρου με ημερομηνία 11 Μαΐου 1830, η οποία περιέχει πολλά στοιχεία διαλεύκανσης της υπόθεσης και υπεράσπισης του εναγόμενου. Το πρωτότυπο της απολογίας αυτής έχει διασωθεί στο σκυριανό αρχειακό υλικό (Α.Ε.Σ., Εφημ. Σκυριανά Νέα, Ιούλιος 1984, τ. 8, σ. 21, έγγρ. 206) και υποθέτουμε επομένως ότι δεν κατατέθηκε. Υπόθεση που την ενισχύει η υπάρχουσα στο τέλος του κειμένου σημείωση με άλλη γραφή που συνιστά να γίνει και άλλο αντίγραφο. Πιθανολογούμε πάντως ότι και η νεώτερη από 25 Ιουνίου απολογία δεν πρέπει να διέφερε ουσιωδώς.

37. Της απολογίας αυτής είχε προηγηθεί η από 11 Μαΐου 1830 απολογία περί της οποίας η προηγούμενη υποσημείωση.

μεινε η αποζημίωση του παθόντος για τις ζημιές που υπέστη από την αυθαίρετη παρέμβαση του εναγομένου.

Πριν όμως από αυτό έπρεπε να κρίνει τη νομιμότητα του οικοδομικού έργου που προκάλεσε τη διαμάχη. Πράγμα που φέρνει επί τάπητος το ζήτημα αν ο ενάγων, κύριος του οικόπεδου, είχε το δικαίωμα να υψώσει την οικοδομή του απεριορίστα ή με περιορισμούς. Και ακόμη αν προσέκρουε τυχόν σε δικαίωμα δουλείας που είχε το σπίτι του εναγόμενου (δεσπόζον) επί του σπιτιού του ενάγοντα (δουλεύον). Πρόκειται για την πραγματική αποθετική δουλεία του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, τη γνωστή ως «δουλεία του μη υψούν» ή «δουλεία του μη εμποδίζειν το φως και την θέαν» (*servitus altius non tollendi, ne prospectui officiat*) σύμφωνα με την οποία ο κύριος του δουλεύοντος δεν επιτρέπεται να υψώσει την οικοδομή του ώστε να εμποδίζει το φως ή τη θέα του δεσπόζοντος. Και το μεν διατακτικό της απόφασης μη αναφερόμενο σε νομική θεμελίωση δεν μας διευκολύνει να μάθουμε αν το δικαστήριο ερεύνησε το θέμα. Έχουμε όμως την προαναφερθείσα και μη μνημονευόμενη απολογία του Παπάζογλου της 11 Μαΐου 1830, στην οποία βεβαιώνει ότι το θέμα της «δουλείας απόψεως» είχε συζητηθεί και ερευνηθεί από τον αναπληρωτή του αστυνόμου ο οποίος, όπως γράφει η απολογία, «εύρεν εις τον πολιτικόν Αρμενόπουλον ότι δεν πρέπει να εμποδίση την θεωρίαν των εκεί ευρισκομένων οσπιτίων». Αναφέρεται δηλαδή στις διατάξεις της Εξαβίβλου (B, δ, 57, 62) που μιλούν για τη δουλεία του μη υψούν. Επομένως το δικαστήριο πρέπει να είχε υπόψη του τόσο τις διατάξεις αυτές όσο και τις περί οικοδομών διατάξεις της Εξαβίβλου (B, δ, 23 επ.) την οποία άλλωστε σε πολλές αποφάσεις του επικαλείται ο ειρηνοδικών αστυνόμος.

Από την όλη διαδικασία και τα αποδεικτικά στοιχεία το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επί του ιδιόκτητου οικοπέδου του ενάγοντα ανέγερση οικοδομής (κατώγειο και ανώγειο) δεν έβλαπτε τον εναγόμενο (αλλά και κανέναν άλλον) και ότι ο εναγόμενος κακώς και αδίκως παρενέβη. Και με την πεποίθηση αυτή απεφάσισε:

α) Ότι ο ενάγων Γ.Δ. Μπαλάσος είχε δικαίωμα να χτίσει στο οικόπεδό του κατώγειο και ανώγειο τηρώντας «την σειράν και αρμοδιότητα των οίκων των εν τη αυτή σειρά κειμένων». Υποθέτουμε ότι οι αόριστες εκφράσεις «σειρά και αρμοδιότης» αναφέρονται στα στοιχεία ομοιομορφίας (ύψος, ανοίγματα, αποστάσεις κ.λ.π.) με τα άλλα σπίτια της ίδιας οικοδομικής γραμμής.

β) Ότι ο εναγόμενος Γ. Παπάζογλου οφείλει να αποζημιώσει τον ενάγοντα για τις ζημιές που του προκάλεσε με την άδικη παρέμβασή του. Για το ύψος της αποζημίωσης το δικαστήριο διέταξε εκτίμηση από δύο «διαιτητάς» που θα υποδείκνυαν, ανά έναν, οι δύο διάδικοι. Σε περίπτωση διαφωνίας των διαιτητών το ειρηνοδικείο θα όριζε τρίτον επιδιαιτητή. Προφανώς δεν πρόκειται περί αιρετών κριτών (διαιτητών) αλλά περί εκτιμητών - πραγματογνωμόνων, των καλουμένων και «δοκιμα-

στών», οι οποίοι δεν θα κρίνουν επί της ουσίας αλλά απλώς ως εμπειροτέχνες θα υπολογίσουν το κόστος των ζημιών³⁸. Δεν διευκρινίζει πάντως αν η αποζημίωση αφορά και την τυχόν αποθετική ζημία λόγω της παρεμπόδισης του έργου.

γ) Ότι ο εναγόμενος θα πληρώσει τα δικαστικά έξοδα και τα δικαιώματα της απόφασης. Ενώ σε όλες τις άλλες αποφάσεις του ειρηνοδικούντος αστυνόμου αναφέρονται μόνο τα «δικαστικά έξοδα», στην παρούσα απόφαση έχουν προστεθεί και τα «δικαιώματα της αποφάσεως». Εάν δεν είναι απλός πλεονασμός δεν αποκλείεται να εννοεί τη δαπάνη της εκτιμητικής απόφασης και κυρίως την αμοιβή των εκτιμητών.

**Κληρονομικό δικαίωμα επιζώσης συζύγου.
Μερική αποπληρωμή σε είδος**

1831 Μάρτιος

Ύποφασις Πολιτική

Άριθ. 4

Έν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Σήμερον κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 36 κλήσεως ἐπαρουσιάσθη ὁ ἐναγόμενος Κωνσταντῆς Ἰωαν. παπα-Θεοδωρῆ ματὰ τῆς νύμφης του Μαρίας τοῦ Μανόλη Ἀρφανοῦ ἀνεγνώσθη πρῶτον ἔγγραφον τῆς Μαρίας Μανόλη Ἀρφανοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται ὁ Κων. Ἰωάν. νὰ δόσῃ πρὸς αὐτὴν φοίνικας διακοσίους ἀριθ. 200 διὰ κάθε κληρονομικὸν δικαίωμα ὅπου τῆς ἐτύχενεν νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀποθανόν ἀνδρὸς τῆς Γεωργίου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ρηθέντος Κωνσταντῆ Ἰωάν. παπα-Θεοδωρῆ.

Καὶ ἐπομένως ἀκούσαν ἀπολογίαν τοῦ Κωνσταντῆ Ἰωάν. παπα-Θεοδωρῆ ὅτι ἀληθῶς χρεωστεῖ πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀνωτέρω φοίνικας διακοσίους ἀριθ. 200 κατὰ τὸ ἀναχειρὰς τῆς ἔγγραφον καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἐπιχείρῃς ἤδη σωστὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν διακοσίων ἀλλὰ μόνον ταῖς 160 φοίνικας ἔχει καὶ διὰ τοὺς ἐπιλοίπους σαράντα φοίνικας ἀριθ. 40 κατὰ συνέπειαν ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς κλήρας τοῦ ἁγίου Σκύρου δίδει πρὸς τὴν αὐτὴν νύμφη του Μαρία τοῦ Μανόλη Ἀρφανοῦ δύο χωράφια καὶ ἓν ὀσπιτότοπον εἰς τὸ Κάστρος εἰς τὸν Ὠνον, ὑποκλείναντες καὶ τὰ δύο μέρη εἰς αὐτά.

38. Βλ. σχετικῶς Κ. Πιτσάκη, Πρόχειρον νόμων ἢ Εξάβιβλος, Αθήναι 1971· Μ. Τοῦρτόγυ, Ο Διοργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ Πολιτικὴ καὶ Εγκληματικὴ Διαδικασία τοῦ 1830, *Επετηρίς Α.Ι.Ε.Δ.*, 8 (1958), σ. 42.